* * *

Колись несподівано в залі концертнім
Я Брамса почую — печаллю зійду.
Згадається спілка мені шестисердна,
Гуляння, купання і клумби в саду.

Художниці посмішка і крутолобість,
Та посмішка, де не ховається зло,
Ляклива, й велика, і світла, як глобус,
Художниці посмішка, стан і чоло.

Я Брамса почую — душа просвітлиться,
Згадаю купівлю припасів і круп,
І східці тераси, й оздобу світлиці,
І брата, і сина, і клумбу, і дуб.

Художниця трави мазюкала густо,
А потім ховала в халатик брудний
Набір малювальний і "Басму" — цикуту,
Що астмою згодом обійдеться їй.

Я Брамса почую — і ніби побачу
Кущі бузинові, покрівлю, паркан,
Балкон напівтемний, обличчя дівчаче,
Обличчя і посмішку, брови і стан.

Спливає забуте яскравими снами,—
Усі мої друзі, сусіди, сім'я,
І, всіх пригадавши, заллюся сльозами,
І, мокрий від сліз, все не виплачусь я.

Руками, як дерево, пісню єдину
Охоплять, відчувши щасливий порив,
І будуть по колу чотири родини
Кружляти, як тіні, під світлий мотив.

1931